

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 2 (209)
ЛЮТИЙ
2022 РОКУ

НА РІВНЕНЩИНІ ЦЕРКВИ ЗА РІК ЗРОСЛИ БІЛЬШ ЯК НА 700 ОСІБ

22 січня на базі церкви Святої Трійці відбулася звітно-виборна конференція Рівненського обласного об'єднання УЦХВЄ.

Темою стали слова з Писання: «А Сам Господь миру нехай завжди дасть вам мир усяким способом. Господь з вами всіма!» (2 Сол. 3:16).

Вступне слово мав старший пресвітер об'єднання Олександр Коток. Озвучивши девіз заходу та наголосивши на важливості миру, він закликав присутніх — 318 делегатів та 14 гостей — до молитви. Серед гостей були перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Анатолій Козачок, старший єпископ Волинського обласного об'єднання Михайло Близнюк, пастор церкви с. Котова Волинської області Сергій Бас, вчитель, працівник департаменту освіти Василь Попудник тощо.

Василь Попудник виклав семінар на тему: «Член церкви чи Тіла», порушивши питання пасивності багатьох християн, які є членами євангельських церков. Були названі умови членства, запропоновано різні моделі служіння, які дозволили би активніше залучати людей до праці.

Головуючим конференції обрали Анатолія Козачка, секретарями — Петра Музичука та Віктора Давидюка. Присутні заслухали звіт старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини Олександра Котка.

Статистика радує: 297 зареєстрованих церков та 27 незареєстрованих, загалом 35 053 членів громад; 250 рукопокладених пасторів та 45 — не рукопокладених, 648 рукопокладених дияконів та 113 — не рукопокладених. Протягом 2021 року

прийняли водне хрещення 1485 людей, 451 прибули з інших громад (з них 162 — із громад УЦХВЄ, 289 — з інших громад).

Віталій Зогуля зачитав звіт ревізійної комісії. А по обіді проповідь проголосив єпископ Волинського обласного об'єднання УЦХВЄ Михайло Близнюк. Основною проповіддю став текст: «Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією, щоб, чи прийду я й побачу вас, чи й не бувши, почув я про вас, що ви стоїте в однім дусі,

борючись однодушно за віру євангельську і ні в чому не боячись противників; це їм доказ загибелі, вам же спасіння. А це від Бога!» (Фил. 1:27-28).

У виборчій частині конференції затвердили порядок процедури, обрали лічильну комісію. Серед кандидатів розглядалися двоє — чинний старший пресвітер Олександр Коток та його заступник Анатолій Яковець. Однак кандидатуру останнього через пункт статуту про досягнення 60-річчя відкритим голосуванням відхилили. Рішенням таємного голосування (2/3 голосів) старшим пресвітером Рівненського обласного об'єднання УЦХВЄ було обрано Олександра Котка. Першим заступником став Олександр Чернюшок, скарбником — Микола Свірчук. Ревізійну комісію залишили в попередньому складі.

Розглянули бюджет обласного об'єднання на 2022 рік, діяльність оздоровчого табору, зокрема, його фінансування (окремим збором).

Зачитали звернення від деяких церков із проханням вдосконалити організаційну структуру, взявши за приклад досвід Волинського обласного об'єднання, де за регіональним служителем закріплено до 30 церков. Для цього буде необхідно збільшити кількість регіонів, обрати

у кожному регіоні служителя з подальшою можливістю рукопокладати його в сан єпископа.

Відтепер на щорічній звітній конференції можна буде відкликати старшого служителя об'єднання, якщо виникне необхідність. До цього таке право мала лише звітно-виборна конференція, яка проводилася раз за чотири роки.

Завершили звітну частину молитвою за тих, кого обрали, та тих, кого рукопоклали на служіння торік. Далі учасників конференції привітав мер міста Рівного Олександр Третяк. Анатолій Козачок після заключної проповіді закликав до молитви за потреби один одного.

Тож праця у Церкві Христовій на Рівненщині продовжується. Кожен працюватиме в міру своїх сил та повноважень, працюватиме як для Бога і як перед Богом. Кому більше дано, з того більше й спитають. Та, як було зазначено на початку конференції, кожен має дбати про мир — мир із Богом і з усіма людьми. У сім'ї, у Церкві, у братерстві мир — обов'язкова складова! І той, хто заради миру, пожертвує своїми інтересами чи амбіціями, отримає похвалу від Самого Господа! Можливо, не на землі, але у вічності — обов'язково...

Олександр Геніш.

НА ВОЛИНІ ВИЗНАЧИЛИ ПРІОРИТЕТИ РОЗВИТКУ НА РІК: ПІДТРИМКА МОЛОДІ ТА ПІДВИЩЕННЯ ФАХОВОГО РІВНЯ СЛУЖИТЕЛІВ

10-16 січня старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко відвідав Волинь, де взяв участь у звітно-виборній конференції обласного об'єднання УЦХВЄ та послужив ще у двох населених пунктах.

У п'ятницю, 14 січня, на прохання молоді церкви села Котова Луцького району, де пастором служить Сергій Бас, старший єпископ послужив на вечірньому молодіжному служінні.

Разом із Михайлом Близнюком, старшим пресвітером

області, Михайло Степанович відповів на десятки запитань. Старші служителі поспішили та поблагословили молодь.

Наступного дня у селі Підгайцях Луцького району відбулася звітно-виборна конференція служителів Волинського обласного об'єднання УЦХВЄ. До місцевої церкви «Спасіння» приїхали 190 делегатів із різних куточків області. Розпочали зі звітної частини, після чого відбулися вибори. Відкритим голосуванням старшим пресвітером обласного об'єднання вкотре було обрано Михайла Близнюка. Заступником очільника об'єднання знову став Василь Паламарчук.

Михайло Паночко разом із делегатами конференції помолився та поблагословив братів

на подальше служіння на Божій ниві. У виступі він торкнувся тем, які, на думку старшого єпископа, мають стати пріоритетними в діяльності церкви на наступний рік. Зокрема, він порекомендував волянинам активніше залучати до служіння молодь (у церквах області — понад п'ять тисяч юнаків та дівчат). Молоддю треба опікуватися, заохочувати її до служіння.

«Стихийність у підготовці кадрів має перейти у фазу системності», — наголосив Михайло Степанович.

Ще він торкнувся питання переходу служителів на зарплату та підвищення їх професійної підготовки. Наголосив на необхідності впорядкувати всю церковну документацію: статут, акт на землю, документи на дім молитви, касову та членську книги тощо.

А духовну настанову старший єпископ побудував на тексті: «Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачуйтеся завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марною на у Господі!» (1 Кор. 15:58).

Наступного дня старші служителі відвідали церкву в смт Торчині Луцького району. Це одна з церков, що зростає, і дім молитви вже стає затісним, а отже, назріває потреба в новому приміщенні.

6 ПРИЧИН БУТИ ПАТРІОТОМ

Хоча багато християн є прикладом того, як треба служити своєму народу, на жаль, серед віруючих є тенденція нехтувати країною. Більше того, є ті, хто засуджує патріотизм. А гасла типу «ми громадяни Неба, а тут все тимчасово» — часто лише виправдання матеріалізму або сектанства. Громадянином Неба чомусь краще бути в Америці, ніж в Україні. Або в себе в домі молитви, а не на роботі.

Ось шість причин, чому християнин мусить бути патріотом своєї країни.

Патріотизм — це любов до свого народу. Заповідь любити — найбільша. І немає більшої любові, ніж коли хтось віддасть життя за свого брата.

Патріотизм не означає ненависті до інших народів. Ненависть до інших народів — це нацизм. А справжній патріот — миролюбивий і готовий дружити з іншими націями, не втрачаючи своєї ідентичності, але збагачуючи світ іншими барвами.

Любов до земної батьківщини не суперечить любові до Небесної. Ісус любив Ізраїль, плакав за Єрусалимом, надавав пріоритет у служінні своєму народу. Проблема виникає тоді, коли любов до Батьківщини стає вищою за Божі принципи. Це може трапитись з чим завгодно, навіть із сім'єю чи служінням.

Мати національну ідентичність — це добре. Бог встановив принцип кордонів країн і не допускає їхнього порушення. Бог обрав Ізраїль як окрему націю. Потім Бог обрав Собі дітей з усіх народів. В цьому краса Євангелія — воно не розмиває національність, а

об'єднує різних людей.

Неможливо досягти Євангелієм країну, не розуміючи або зневажаючи її культуру. Хто повірить в те, що Бог любить українців, коли віруючі байдужі до українського? Це стосується насамперед мови країни, бо віра — від слухання.

Бути патріотом — не означає заплішувати очі на гріхи своєї нації. Навпаки, якщо ти не байдужий до когось, ти будеш говорити йому про помилки, які руйнують його життя. Тому єврейські пророки говорили багато неприємної правди народу, який любили.

Любімо свій народ! Жити в іншій країні — не дорівнює зрадити Батьківщину. Я знаю багато людей з історії і сьогодення, які щиро люблять країну за її межами і служать їй. Водночас є купа людей, які живуть тут і щиро ненавидять цю землю.

Патріотизм — це не просто присутність, це доброзичливе залучення у життя свого народу.

Павло Токарчук.

У МАДРИДІ ВІДБУЛАСЬ ПЕРША ЗУСТРІЧ МЕДІАСЛУЖИТЕЛІВ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ ІСПАНІЇ

15 січня вперше за два роки журналісти й редактори сторінки в фейсбуку церков «Спасіння Боже» в Іспанії мали змогу зустрітись особисто.

На зустрічі в Мадриді були присутні люди, які працюють над розвитком медіа усіх церков «Спасіння Боже» (старший пастор Ярослав Демко) у

різних містах Іспанії.

Учасники зустрічі обговорили результати роботи за минулий рік, також окреслили плани та цілі на 2022 рік. Приїхали до столиці служителі з Барселони, Сарагоси, Мурсії, Аліканте, Валенсії та Малаги.

«Віriamo, що результатом зустрічі будуть нові проекти, розвиток соціальних мереж в Іспанії, а також за її кордоном» — написано на сторінці церкви в фейсбуці.

chve.org.ua.

БОГ ПРОМОВЛЯЄ ДО НАС

Як жити Словом Божим щодня? Це дуже важливе запитання для людини, яка вірить. Спробуймо разом пошукати відповіді на нього.

Під впливом цієї правди наші будні можуть стати надзвичайно глибокими, навіть якщо залишатимуться сірими й прозаичними. Це правда, яка для нас, тих, хто вірить у Бога, має величезне значення. Яка це правда? Те, що Бог промовляє до нас. Якщо ми усвідомимо на рівні не лише розуму, а й серця, то кожна подія, кожна наша щоденна справа набувають набагато глибшого виміру.

Бог говорить щодня

Бог промовляє до нас, до того ж – щоденно. Він ніколи не перестав говорити до нас. Не буває такої хвилини, секунди в нашому житті, коли б Він не звертався до нас. Зауважмо, що коли Бог дав Ізраїлеві заповіді, першим і найважливішим словом було «слухай». Коли уважно читаємо ці заповіді в Повторенні Закону, бачимо, що Бог просто-таки наполягає на тому, щоб вірний ізраїльтянин слухав Його о будь-якій порі дня й ночі.

Послухаймо уважно, що каже Бог: «І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх» (Повт. Зак. 6:6-9).

Бог запрошує нас у цій найважливішій заповіді невинно слухати. Що це означає? Що Він безперестанку промовляє до нас, шукає нас Своїм Словом о кожній порі дня, прагне, щоб ми повірили в

правду, яка захована в Його заповідях.

Тут може виникнути перша перешкода з нашого боку, джерелом якої є наша людська природа. Щоденний досвід заважає повірити в те, що існує хтось, хто прагне невинно, незалежно від ситуації й стану, в якому перебуваємо, розмовляти з нами. З огляду на це наш людський досвід здебільшого гіркий. Можливо, ми вже не раз стикалися із ситуацією, коли хтось не бажав з нами розмовляти, своєю мовчанкою демонструючи, що не має такого наміру. Усі ми більшою чи меншою мірою просякнуті цим негативним досвідом. Саме тому нам так важко повірити, що Бог невинно промовляє до нас.

Часом ми почуваємося так погано, що нам здається, що ніхто не хоче з нами розмовляти, що всі відштовхнули нас, що весь світ образився на нас. Доволі часто цей нелегкий життєвий досвід ми переносимо на свої стосунки з Богом. Кажемо: «Бог

не хоче розмовляти зі мною» або: «Він образився на мене». Причиною такого способу мислення є наші суб'єктивні й фальшиві враження від взаємин із людьми.

Це правда, бувають хвилини, коли ми глибоко переконані, що Бог мовчить. Ми не чуємо жодного Божого Слова, хоча дуже прагнемо цього. Забуваємо, що про «мовчання Бога» ніколи не слід міркувати людськими категоріями. Наше людське й негативно забарвлене окреслення «мовчить» часто означає, що хтось не хоче з нами контактувати й розмовляти.

Але Бог промовляє до нас також і через мовчання. Найбільше і найболісніше мовчання Бога пережив Ісус на хресті. Під час цього мовчання відбулося найглибше спілкування Сина з Отцем. Ісус так болісно пережив мовчання Свого Отця, що в Нього аж вирвалося запитання: «Боже Мій, Боже Мій,

нащо Мене Ти покинув?» (Мр. 15:34).

Однак за якусь мить, перш ніж Христос сконав, Він додав: «Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!» (Лк. 23:46). Він проредся крізь цю ніч мовчання Своєю вірою і віддав Себе в Отчі руки.

Ісус нагадує: те, що ми нерідко називаємо мовчанням Бога, може бути особливо сильним Його промовлянням. Пам'ятаймо, однак, що ми перебуваємо в площині віри й тільки в молитві можемо пізнати правду, зокрема й у хвилини «мовчання Бога»; а також те, що Він промовляє до нас щодня.

Бог промовляє з любов'ю

Бог не тільки невинно промовляє – Він завжди промовляє з любов'ю, і це дуже важливе твердження. У цю правду може бути нелегко повірити. Адже ми часто забарвлюємо Божий «голос» або «погляд» своїми негативними переживаннями, породженими браком любові, який притаманний людям.

Боймося, що в нашому житті бувають хвилини, коли Бог промовляє до нас не з любов'ю, а зі злістю. Однак це неможливо. Якщо Бог – це Бог, то Він і досконала Любов. А якщо Він – досконала Любов, то в Нього не існує такого поняття, як любити більше або менше. І Він завжди звертається до нас із досконалою любов'ю.

Тож намагаймося цією правдою очищати свої суб'єктивні, нерідко фальшиві враження, які спонукують нас стверджувати, що, мовляв, сьогодні Бог промовляє до мене інакше. Вчора Він говорив із більшою любов'ю та ніжністю, а тиждень тому був чужішим, ніжнішим, ніж Він виглядає холодним і далеким.

Наш досвід, наші духовні переживання, наші стосунки з людьми можуть спотворювати правду – правду про те, що Бог промовляє до нас завжди з однаковою, тобто досконалою, любов'ю.

У ТЕРНОПОЛІ ВІДБУВСЯ МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК

25 січня у Тернополі відбувся вже другий молитовний сніданок, який об'єднав єпископів різних конфесій, керівництво міста та області, лідерів громадського й волонтерського середовища, медиків та освітян.

Міський голова Тернополя Сергій Надал розповів про важливість проведення таких заходів та наголосив на тому, що дає така консолідація навколо духовних цінностей. За його словами, об'єднуючись, можна створити багато потрібних проєктів для людей. Зокрема, він розповів про відкриття першого християнського дитячого садка, де зможуть навчатися діти з особливими потребами.

«Молитовний сніданок – це чудова нагода зібрати всіх разом і спільно помолитися заради миру, спокою, благополуччя, духовного розвитку та процвітання

нашого міста, країни й суспільства. Пишаюся тим, що Тернопіль вважається одним із духовних центрів України. Приємно, що ми першими показали приклад всій Україні, де, згідно з рішенням ради, офіційно у школах будуть проводити уроки християнської етики», – відзначив мер.

У рамках заходу духовенство заклало присутніх об'єднати в ці нелегкі часи випробувань для України.

Тернопільська обласна рада та державна адміністрація теж виявили бажання проводити такого роду заходи.

У КБІ РОЗПОЧАЛИ НАВЧАННЯ ЗВУКООПЕРАТОРІВ ЦЕРКОВНОГО СЛУЖІННЯ

У зв'язку з дефіцитом кваліфікованих звукооператорів церковного служіння у Київському біблійному інституті розпочали навчання за цією спеціальністю.

«Нашою метою є підготовка кваліфікованих звукооператорів. Це допоможе церквам якісно зростати та бути ефективними в медіа-просторі», – зазначає ректор КБІ Олександр Довиденко.

Координатор цієї програми – Тимофій Скоробагатов, викладач вищої категорії на кафедрі звукорежисури та світлотехніки Одеського театрально-художнього фахового коледжу, який служить лідером музичного служіння церкви «Життя у Христі» у місті Чорноморську.

Під час навчання (17-21 січня) 15 студентів, які представляють сім областей

України та Республіку Молдову, мали змогу здобути теоретичні знання одразу закріпити на практиці. Для цього їх забезпечили професійним обладнанням.

Студенти вивчали два предмети: «Ремонт та експлуатація звукотехнічного обладнання» (викладач Дмитро Мунтян) та «Основи звукорежисури» (викладач Сергій Рациборинський).

Курс навчання розрахований на рік, а це п'ять тижневих сесій. Наступна запланована на квітень, тому ви ще можете приєднатися.

«ЯКЩО БОГ ЗМІНИВ МЕНЕ, ТО МОЖЕ ЗМІНИТИ БУДЬ-КОГО»: КОЛИШНІЙ ЛІДЕР БАНДИ ПРО ТЕ, ЯК СТАВ ПАСТОРом

Протягом багатьох років Террелл Скотт був лідером злочинного угруповання, торгував наркотиками, скоював озброєні пограбування, за що й опинився у в'язниці. Але саме у в'язниці Бог розтопив «кам'яне» серце хлопця.

Порожнеча, біль, страждання і розчарування – у цих чотирьох словах пастор церкви «Полум'яне життя» в МакДонау (Джорджія, США) Террелл Скотт описує роки, коли був лідером злочинного угруповання.

Більшість свого підліткового віку та юності Скотт провів, беручи участь у бійках з бандами, торгівлі наркотиками та пограбуваннях. У ті роки він був залежний від алкоголю, вживав і продавав марихуану, кокаїн, екстази та метамфетаміни.

В інтерв'ю The Christian Post Скотт

розповів, що ріс у неблагополучній та неповній сім'ї й не мав близьких стосунків із батьком. Він прагнув почуватися повноцінним і шукав братських стосунків, щоб заповнити порожнечу від відсутності батька. Усі ці фактори, за його словами, призвели до того, що він зібрав навколо себе банду, відому своєю жорстокістю.

У МакДонау, де ріс Скотт, банди не вважалися чимось незвичайним. Багато його однолітків створювали власні угруповання після закінчення середньої школи. А далі – бійки, напади, побиття, розбій, вимагання та війни між бандами.

Скотт сподівався, що, сформувавши банду, він набуває братерство і єдність. У 15 років він зібрав хлопців зі шкільної футбольної команди та заснував власну банду. Попереду на нього чекали 10 років злочинного життя, яке зрештою призвело до арешту та тюремного ув'язнення.

У 21-річному віці Террелл Скотт був засуджений на п'ять років ув'язнення, а

також штраф у розмірі 500 тисяч доларів.

Скотт продовжував керувати своєю бандою з в'язниці та торгувати наркотиками протягом кількох років, перш ніж його зловили. За це його перевели в одиночну камеру.

Протягом шести місяців ізоляції Скотт почав все частіше замислюватися про існування Бога. Якось уночі він звернувся до Нього в молитві, просячи Господа привести в його життя когось, хто допоміг би йому більше дізнатися про християнську віру.

Через місяць Скотт отримав листа від жінки на ім'я Бренді, яку він одного разу пограбував під дулом пістолета.

«У листі Бренді поділилася зі мною Євангелієм і сказала, що в Бога є ціль та план для мене. І Святий Дух торкнувся мене. Я покався, – розповідає Скотт. – Я був таким натхненим, що почав свідчити і ділитися Благою Звісткою з усіма».

Протягом кількох місяців Бренді регулярно відвідувала Скотта, щоб вивчити

з ним Біблію. Після того, як він віддав своє життя Ісусу у 26 років, керівництво виправної установи звернуло увагу на зміни в його поведінці та служіння серед співкамерників. Пізніше суддя погодився скасувати штраф у розмірі 500 тисяч доларів.

Вийшовши з в'язниці, Скотт одружився з Бренді. Сьогодні в подружжя п'ятеро дітей, а у 2013 році вони заснували церкву в тому ж районі, де виріс Скотт. Щонеділі в церкві збирається близько 100 вірян.

Вони також розпочали служіння під назвою The River Refuge, щоб допомагати молоді в районі МакДонау, де все ще залишається високий рівень злочинності.

«Якщо Бог змінив мене, то може змінити будь-кого. І я хочу застерегти інших і дати їм мету в житті, – пояснює Скотт. – Я зробив багато помилок і завдав болю величезній кількості людей, але, дивлячись на те, що зробив Бог, я хочу поділитися цим із великою кількістю дітей,

щоб надихнути їх.

Бог дав мені серце, сповнене любов'ю до дітей. Понад 90% дітей у МакДонау ніколи не зустрічалися зі своїми батьками, тому ми хочемо зробити крок уперед і стати для них благочестивими прикладами.

Божа благодать врятувала мене від минулого і звільнила від наркозалежності, тому Бог може пробачити будь-кому та зцілити будь-кого, – розповідає Скотт. – Нема нічого кращого, ніж служити Господу. Те, що я знаходив на вулиці, у тому способі життя, було підробкою того, що мені було потрібно, і я ніколи не знаходив там справжнього задоволення. Коли я віддав своє життя Христу, зміни не сталися миттєво. Я – бандит, наркоман і торговець наркотиками раптом прокидаюся і все навколо – «персик і троянди». Ні! Це був процес, через який мене провів Бог, і Я повинен був довіритися Богові та Його зціленню», – додав він.

poklik.media.

ЯК ПРОВОДИТИ ТИХЕ І МИРНЕ ЖИТТЯ В УМОВАХ ВІЙСЬКОВИХ ЗАГРОЗ

Коли стануться певні соціально-політичні потрясіння, ми бачимо безліч публічних закликів до молитви. Це не може не радувати. Тому що вже сам заклики до молитви передбачає певну реакцію на події, що відбуваються навколо Церкви та християнської спільноти.

У Біблії багато закликів до молитви в найрізноманітніші часи. І коли у двері нашої країни вривається чергова хвиля агресії та ескалації гібридної війни, найцитованішим віршем із Біблії стає: «Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистості. Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди» (1 Тимофія 2:1-4).

Але життя тихе й мирне, згідно з наукою Христа, – це результат не тільки молитов, але й того, чого ми вчимо християнську спільноту або місцеву громаду в проповідях і домашніх групах, чим годуємо людей, а що вважаємо за краще замовчувати.

Життя тихе й мирне – це не дивитися по телевізору, охаюючи і ахаючи, як тікають біженці, коли визвольна армія показує всьому західному світові «кузькину матір», а ми радіємо, гримаючи ядерним молотом перед лицем світу. Друзі з Росії, вибачте, але й багато ваших друзів і родичів живуть на Заході – в Європі, у США. Як ви пояснюєте їм ці гримання ядерного зброю?

Життя тихе й мирне – це пройти шлях хоча би з одним пригнобленим і біженцем до кінця, подбавши про нього духовно та фізично; пройти шлях хоча би з одним солдатом до кінця; зупинити хоча б у своїй сім'ї розлюднення за національною та мовною ознаками свого ближнього, іншого – того, кого пропагандистські канали та програми показують лише в образі ворога.

Життя тихе й мирне – це здатність у проповіді дати євангельську оцінку пропагандистському шлаку, що розлюднює всіх інших за етнічним та мовним принципами. Якщо ми не здатні на це, чому тоді ми дивуємося, що така велика кількість християн (православних, євангельських) стали носіями ідеологій, які готові перетворити всю землю на ядерну зиму?

Я в жодному разі не хочу применшити роль молитви, коли війна стукає в

нашу країну, наше місто, у наш дім чи в дім наших родичів, друзів, колег, близьких. Роль молитви не може бути недооцінена, якщо молилися і Син, звертаючись до Отця. Не тільки в життєвих обставинах, але і в Гетсиманському саду, і на хресті Голготи.

Але молитва – це лише слова, якщо в реальному житті ми боїмося називати (визнавати) речі та явища своїми іменами. Молитва – це лише частина цілісного життя християнської громади. Але ще одна важлива частина, яка також впливає на те, як і про що ми молимося, полягає в тому, чому ми навчаємо і чому ми навчені як місцева громада, християнська спільнота, церква.

Хто наш Цар?

Наш Цар – не Нерон, не Пилат і Ірод, і навіть не Варавва. Жоден з них не здійснив месіанської ролі в сенсі позбавлення людини влади і сили гріха. Такі царі та політичні діячі у важких обставинах допомагають нам вижити, підтримують наше расове, національне, мовне его, збуджуючи ненависть до ворога та іншого, маніпулюючи нашими мотивами у своїх корисливих цілях, наповнюючи нас мстивістю та стійкістю заради свого его чи альтер его.

Але наповнити серце любов'ю до грішника і ворога може лише Христос і лише на хресті Христовому, коли ми зрозуміємо всю глибину Його спокійної любові у крику: «Отче, прости їм...» Усю свою ненависть можна залишити тільки на хресті Христовому. Немає іншого місця під сонцем для усвідомлення Любові Христа в усьому часі та в усьому просторі...

Біля хреста Христа ми переставмо мовчати і починаємо говорити публічно про Ісуса: «Воістину, Він – Син Божий!». Говоримо про Нього публічно, не боїчись, що це може вплинути на нашу кар'єру в римській армії, на ставлення підлеглих до мене, на те, що подумає про мене

окупований народ або сам імператор, що втрачає зв'язок з ratio. Усе це було вже не важливим, коли сотник розпізнав в Ісусі справжнього Спасителя, Того, Ким Він є насправді. Всупереч зойку Сина про те, чому Батько Його залишив...

Якщо ми – діти Царства Божого

Ми не можемо сподіватися, що наша молитва, молитовні чуття, нічні молитви та багато інших форм молитов матимуть цілющий успіх, якщо ми, як діти Царства Божого,

– підтримуємо геополітичний переділ світу за правом сильного – «у кого сила, у того й правда, брате» – на користь однієї етнічної групи чи нації або політичного угруповання, історичної ностальгії про «пізній совок». Адже Церква не має географічних кордонів. Вона вселенська у тому сенсі, що долає будь-які межі будь-яких держав, запрошуючи до відносин любові, довіри та турботи мешканців будь-якої країни;

– отожднюємо зло за расовою, етнічною, мовною ознакою, адже Церква – наднаціональна і складається з різноманіття народів, рас, мов, етнічних груп. Саме це різноманіття виявляє суть Царства Божого через стосунки любові, довіри та турботи незалежно від етнічної чи мовної належності;

– знецінюємо та знеособлюємо інших християн за етнічною чи мовною ознаками, стверджуючи, наприклад, що Україна не має права на самостійне існування, бо немає такої нації, як українці, немає такої мови, як українська, немає такої країни, як Україна (або Молдова, Грузія, Казахстан, Азербайджан тощо, бо всі вони нібито завдають своєму існуванню лише Радянському Союзу). Церква Христова – це та спільнота, в якій відновлюється наша людяність через наслідування Христа, через набуття христоподібного характеру, через наші стосунки любові, довіри та турботи один про одного;

– підтримуємо тоталітарні режими чи авторитарних лідерів, приписуючи їм месіанську роль «гаранта світу», «батька на родів», «захисника титульної нації», «заступника традиційних цінностей» тощо. Список «якщо» можете продовжити самі...

Ми не можемо сподіватися, що наша молитва матиме цілющий успіх, якщо:

– у церкві ми боїмося піднести свій голос про місію природу Церкви та сутність Царства Божого;

– у своїх проповідях обслуговуємо геополітичні інтереси певного політичного угруповання, розлюднюючи ближнього та іншого із сусідньої країни, що розмовляє іншою мовою;

– боїмося підняти свій голос проти агресії та розпалювання гібридної війни;

– заради тихого та безтурботного життя волею замовчувати те, що за допомогою пропагандистських конструкцій руйнує місію природу та соборність Церкви, християнської спільноти.

Найменше я можу зрозуміти нині слов'ян-християн, які живуть у Штатах і підтримують політику Кремля.

Вони тікали з Радянського Союзу, на співбесіди говорили про гоніння, утиск прав на віру в Христа і водночас, виїхавши з СРСР... Один із пасторів на моє запитання написав: «Ну, Тарасе, на батьківщину повернутися не може, тому що в США у моїх дітей більше економічних можливостей, а в Росії на них чекають лише злидні». І жодних ознак причинно-наслідкових зв'язків (хоча я не ідеалізую Штати, але це вже інше питання).

Що це, окрім молитви

Крім молитовних стоянь «у проломі» (до речі, ніколи не розумів цієї фрази, хоча молитися доводилося багато про що у своєму житті), нам потрібне ясне розуміння місію природи Церкви та суті Царства Божого. І про це треба говорити публічно та відкрито з кафедри, не лише в Україні, а й у Росії. Молитва не має жодного сенсу, якщо ми публічно боїмося сповідувати багатонаціональну і багатомовну природу Церкви, де не треба соромитися свого походження і де людство відновлюється згідно з задуманим Богом образом і подобою через христоподібний характер.

Риторика ненависті і мовчазна згода з нею не можуть бути частиною Благої Вісті Христа. Уся ненависть, яку ми передаємо дітям щодо ближнього, іншого, ворога, членів сім'ї, зрештою руйнує наші життя, наші стосунки, занепасть нас зсередини, а потім і зовні, загубить поклонання нашої християнської громади та церкви.

Одна з неосмислених фундаментальних трагедій християнства ХХІ ст. є залучення християн до соціально-ідеологічних дискурсів, що культивують ненависть до людини на підставі культурних, релігійних, соціальних, економічних, етнічних, мовних, расових, статевих та інших відмінностей між групами людей.

Звичайно, ми майже ніколи не погодимося з тим, що ми ненавидимо. Але якщо ми згодні з тим, що інша нація, етнос, мова не мають права на єдиноправне існування, якщо ми згодні з існуванням феномену титульної нації, ми вже, як християни, є частиною цього дискурсу ненависті, замовчуючи феномен, який руйнує соборність Церкви в проповіді, у домашніх групах, у навчанні місцевої громади.

Ненависть змушує нас фокусуватися тільки на тому, кого ми ненавидимо, і вона стає нульовою точкою, що визначає вектор наших рішень, світогляду, цінностей, життя, відносин. Цей вектор не має нічого спільного ні з місією Церкви, ні з суттю Царства Божого.

Живучи ненавистю до грішника, ми переставмо бути наступним поколінням у сім'ї та в церкві, що спрямовує нас на правильний шлях до місіюного саморуйнування. Життя в ненависті – це й мовчазна згода з пропагандистським дискурсом ненависті заради «чистого Євангелія»...

Але... подолання ненависті до грішника

неможливо без хреста Христового, без готовності прийняти Його хрест через любов за того, кого ми вважаємо своїм ворогом, або того, хто нас вважає своїм ворогом.

Хто це пережив, той знає ціну подолання ненависті, знає, з чого і з кого складається Царство Боже, в якому стосунки любові, довіри, турботи, прийняття – основа спільності та єдності з Отцем, Сином та Духом Святим.

Чистота Євангелія полягає не в тому, щоб не торкатися чи замовчувати соціально-політичну проблематику. Вона якраз полягає в тому, що, якими б не були соціально-політичні потрясіння, воно, Євангеліє, є місіюним герменевтичним ключем, що повертає сенс і суть Царства Божого через стосунки любові, довіри та турботи одне про одного, зрікаючись будь-якого іншого лжемесії заради визнання єдиним своїм Спасителем Ісуса Христа.

Ісповідання це відбувається не через замовчування, а через піднесення свого голосу на захист зневажених, щоб виявити місіюну інклюзивну природу Церкви та Царства Божого.

Тільки перехід на світоглядний метанаратив Христа і на ціннісну метамову та категорії Христа дасть нам свободу від ідеології насильства, звільнить від мови ненависті на взірць: «Можемо повторити», «На Берлін», «Смерть ворогам», «Покажемо кузькину матір», «Перетворимо на ядерний попіл» та інші вигукі, що не мають нічого спільного ні з розумом, ні з Царством Божим.

Метанаратив і метамова ідеології, яка переклала світогляд та цінності на мову «Великої Вітчизняної війни» (абстрагуючись від поняття «Друга світова війна»), призведе націю до смерті, саморуйнації. Ненависть завжди руйнувала і руйнує, перш за все, того, хто ненавидить, бажає повторити і дійти до Берліна. Хоча довести нічого не можна з того, що вже доведено... Але руйнують нас не тільки ненависть, а й мовчання, замовчування, ігнорування: на Захід пишемо одне, а в себе говоримо інше...

Молитися треба, і важливо. Але якщо ми говоримо тільки Богу в цілях своєї безпеки або в цілях просування інтересів своєї титульної нації і водночас боїмося дати оцінку знецінюванню, знеособленню, розлюднюванню іншого та інакшого, наша молитва – це лише вербальний струс повітря.

Якщо ми боїмося публічно явити єдність Царства Божого, наша молитва не має сенсу, і ми вірні, швидше, певній ідеології, а не Христу і стосункам любові, довіри та турботи... Вірні титульним отцям нації, а не місії Церкви та Царства Божого у цьому зламаною гірхом світі...

У гонитві за національною ідентичністю, відновленням «історичних меж Криму» ми втрачаємо головне, як християни, – розуміння суті та природи Церкви, соборності Церкви, Царства Божого, яке не має національних та мовних кордонів.

Тарас Дятлик.

КАМО ГРЯДЕШИ, КАРАНТИННИЙ ХРИСТІЯНИНЕ?

Січень 2022 року... Українці вже звикли до карантину, до режиму життя в так званій «червоній зоні». Настільки звикли, що сприймають усе, що відбувається, як належне. Шкода лише, що у всій цій метушні люди не шукають допомоги у Бога.

Статистика б'є на сполох, повідомляючи, що за період карантину відвідування церков скоротилися на дві третини. З чим це пов'язано? Невже той вірус, який люди бояться підхопити, відвідувачі зібрання, не чекає на них за офісними столами, прилавками магазинів, у довжелезних чергах чи транспорті? Невже COVID стає беззбройним на корпоративах, у кінотеатрах чи розважальних

центрах? Чому лише думка про візит до церкви навіює страх захворіти?

Хтось скаже: а навіщо наражатися на небезпеку? Можна ж приєднатися до онлайн-служіння з дому! Та можна, звичайно ж, чому ні? Навіщо виходити з зони свого комфорту, жертвуючи чимось для Христа? Часи змінилися, додасть ще хтось. Але ж зі зміною часу зросла й відповідальність перед Богом за ті переваги, які Він дарує нам сьогодні.

Якщо раніше, у роки жорсткого атеїзму, віруючі долали сотні кілометрів, щоб почути Слово Боже, збираючись вночі та віддаючи Богу для служіння останню копійку, то нині ситуація зовсім інша. Ми з легкістю прокидаємося вранці на роботу, та з яким небажанням ледве підхоплюємося з ліжка, щоб зібратися на богослужіння. Як часто ми не встигаємо вчасно переступити поріг церкви, постійно

запізнюючись і приходячи на «амінь».

Чомусь в еру транспорту стало важче добиратися до місця поклоніння; навіть ті, хто живе по сусідству з церквою, зрідка з'являються на служінні першими.

Нам легше витратити кошти на придбання блютуз-навушників чи преміум акаунту на ютубі, ніж віддати Богу сотню-другу з гаманця. Відкрити й прочитати розділ з Біблії на телефоні – це часто невиконана місія, не кажучи вже про дослідження Писання в паперовому варіанті. А найгірше – те, що на богослужінні ми залишаємося глядачами, а не – суддями, оцінювачами того, наскільки якісно заспівав хор, наскільки добре пастор попрацював над проповіддю і т. д.

І навіть залишаючись у день поклоніння Богові вдома, ми частіше посидимо до опівдня, ніж увімкнемо трансляцію служіння. А якщо й увімкнемо, то

будемо мандрувати просторами інтернету в пошуках онлайн-служіння з якісним звуком, кількома камерами, проповідником з докторською богословською освітою... Ніби й не байдикуй зовсім, бо ж цікавимося Божим... Такі собі теплі християни...

Свого часу апостол Іван писав про теплих лаодикійців: «Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби то холодний чи гарячий ти був! А що ти лиш теплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе зі Своїх уст...» (Об. 3:15-16). Як бачимо, фініш забігу лаодикійців – не веселковий, а скоріше, забарвлений гіркотою та втратами.

Сьогодні ці теплі лаодикійці – ми з вами, карантинні християни, віра яких давно не палахкотить, але ще й не згасла, вона ледве тліє. У цей напружений та складний час Бог звертається до людства, запитує: «Камо грядеши, карантинний християнин?».

СЛУЖИТЕЛЯМИ МИ СТАЛИ РАЗОМ

Ольга та Анатолій Козачки торік відсвяткували 25-річчя подружнього життя. Анатолій – перший заступник старшого єпископа, посвячений служитель, добре відомий в Україні. Про Ольгу ж багатьом відомо лише те, що вона – дружина свого знаменитого чоловіка.

Розмову Людмили Бендус із цим посвяченим подружжям пропонуємо вашій увазі.

– Якими трьома словами можна охарактеризувати вашу сім'ю?

Анатолій: Вона мені подобається.

– Запитання до Ольги – чи складно бути дружиною служителя?

Ольга: Бог нас парував так, щоб ми підходили один одному. Він дав нам здатність бути підтримкою одне для одного в служінні й щоденному житті. Я з юних років молилася, щоб Бог дав мені чоловіка-служителя. І Господь відтоді готував мене до того, щоб стати підтримкою для людини, яка буде служити Йому.

Я не виходила заміж за пастора. Коли ми одружувалися, мій чоловік був простим випускником КБІ. І служителями ми стали разом, поступово зростаючи й формувалися в цьому.

Поділюся цитатою, яка багато років надихала мене. Це слова Девіда Вілкерсона, адресовані його дружині Гвен: «Якщо Ісус через мене рятував душі для Свого Царства або ж здійснював благодієві справи, приємні Йому, то в той день, коли я стану перед Ним і Він захоче дати мені певну нагороду, ти, Гвен, отримуватимеш її разом зі мною».

– А чи побажали б ви своїм донькам чоловіка-служителя?

Ольга: Якщо він буде такий, як Анатолій, то так.

Анатолій: Знаєте, служителям навіть якось довірити легше. Я розумію, що виконувати служіння разом із чоловіком (хоча, звісно, більша відповідальність на ньому) не завжди просто, або, точніше, завжди непросто. Тут є безліч викликів. Але служителям треба навчитися, йдучи додому, не все нести з собою в дім.

– Як дружині служителя справлятися з частотою відсутності чоловіка й батька дітей і його надмірним навантаженням?

Ольга: Думаю, лише Господь може дати сили. Звісно, ми переживаємо різні етапи. Коли діти маленькі, це дуже нелегко. Але Бог підтримував, іноді замінював дітям батька. І наші діти не були нічим обділені. Тут жінці дуже важливо зайняти правильну позицію і взяти на себе відповідальність. В один із важких періодів Бог підбадьорив мене через слова однієї дружини пастора, яка сказала: «У той момент, коли мені було дуже важко, бо чоловіка не було вдома (він багато часу приділяв служінню), я прийняла рішення, що буду робити все, що від мене

залежить, щоб розділити з ним тягар його посвячення. І коли я прийняла таке рішення, то стала почуватися набагато краще». Коли я почула ці зовсім прості слова, то відчувала, що це Бог промовляє до мого серця. Мені потрібно було прийняти це рішення й виконувати його.

– А як служителям справлятися з усіма обов'язками чоловіка й батька за умови частотою відсутності й надмірного навантаження?

Анатолій: Якщо говорити про часту відсутність, то це більше стосується останнього періоду мого життя. Тепер, коли діти вже підросли, з цим набагато простіше. Проте хочу поділитися тим, що звучати мені, можливо, дуже дивно. Не знаю, як прийшов до цього, але чомусь завжди молився: «Господи, я не буду змушувати своїх дітей читати Біблію, молитися, але хочу одного – щоб вони пізнали Тебе, полюбили Тебе. Тоді все інше надолужиться». Господь відповів на мої молитви, відкрився дітям, сповнив їх Святим Духом, і вони тримаються Його. Можливо, це була від Бога певна компенсація того, що я не додав їм як батько, віддаючи багато часу служінню. Господь певного часу сильно їх торкнувся. Молодша донька, яка часто читала Біблію в метро, розповідала, що бабусі дивувалися, бачачи, яку книгу вона читає, бо не вірили, що ця книга може зацікавити молоду людину. Наші діти свідчать про Господа своїм одностайним і заперечують їх у церкву. Деякі з їхніх друзів вже прийняли хрещення.

Тож приходжу до висновку: якщо ти щиро віддаєшся Божій праці, виконуючи Його волю, Він компенсуватиме певні втрати, якщо ти, звісно, дбаєш про родину й демонструєш правильні цінності у житті.

– Чи можете ви сказати, що така модель спрацює в кожній сім'ї?

Анатолій: Я не вірю в модель, так би мовити,

«насиленої християнізації», коли ми намагаємося методом тиску чи змушування привести когось до віри. Такі люди стають номінальними християнами. Я мав перед собою негативний приклад одного служителя, який змушував дітей ходити на зібрання, читати Біблію й молитися буквально силовими методами. Багато з них, а дітей у нього було, здається, 12, відійшли від Бога, навіть дехто пристрасився до алкоголю. Лише тепер, після його смерті, вони потроху починають навертатися. Дивлячись на його сім'ю, я розумів, що це не та дорога, якою я хотів би вести свою родину. Тому виробив для себе ряд принципів, якими керуюся. Перше: навіть якщо чогось не додаєш як батько, то дуже важливий особистий приклад. Стояти над дитиною з ремнем і кричати: «Я тебе прибію, якщо...» – це не виховання, а насильство над психікою дитини. Друге, що я розумію (і радий, що нам вдалося це втілити в церкві): треба створити атмосферу прийняття як у сім'ї, так і в церкві. Наші діти з ранніх років мають там певне служіння. Було таке, що ми їх навіть зупиняли, бо вони кожного вечора бігли в церкву. У них була своя, як вони називали, тусовка в церкві, де вони вчилися грати, співати, малювали щось, щоб привітати людей, які приходять на зібрання. Часто робили помилки (іноді так співали, що краще б не робили цього), але ми їх виправляли, спокійно, без докору спрямовували.

Звісно, найпростіше – заборонити, «порубати», але ми йшли складнішим шляхом: прийняти й поговорити, мудро спрямувати. Як не крути, наші діти повинні пройти період підліткової кризи, період самоствердження. І коли вони проходять його, будучи прийнятими, то згодом все вирівнюється, вони визнають наш авторитет. Головне – не відштовхнути дітей від церкви, а дати їм змогу влитися в служіння.

– Повернімося до ваших стосунків. Чи бувають між вами конфлікти, і як ви їх вирішуєте?

Анатолій: Відкритих конфліктів у нас, напевно, не було. Ну, замолоду траплялося, що пів дня не розмовляли.

– А хто мовчав: ви чи дружина?

– Якщо жінка незадоволена, то в чоловіка немає слів. Він не знає, що робити. Для нього це не проста ситуація, можна сказати, шок. Тому головне, якщо є непорозуміння – не переставати спілкуватися. І якщо обговорити проблему й правильно вирішити, вона не повториться. Повторюється те, що не вирішене. Тепер мені навіть важко пригадати, коли був якийсь серйозний конфлікт між нами.

Ольга: Тут ще дуже важливо розуміти, що ми називаємо конфліктом. Якщо все ускладнювати й ходити з думкою про те, що мене злить, то з будь-якої дрібниці можна зробити проблему. Так само можна впасти в певний стан, назвати це депресією й не боротися з цим. Але ми маємо з Божою поміччю протистояти цьому.

– З яким найскладнішим викликом у сім'ї ви зустрілися за 25 років спільного життя?

Анатолій: Для мене це була хвороба нашого сина, коли він перебував між життям і смертю. А якщо говорити про стосунки з дружиною, то Бог дав мені чудову дружину, яка якщо й ображається, то недовго. Тому в цій сфері в нас не було особливих проблем. Ще для мене як чоловіка дуже важкими були хвилини, коли стояв у магазині з копійками в кишені й думав: молока купити чи хліба, бо на те й інше не було грошей. Але це якось забулося вже. А от хвороба сина тримається в пам'яті.

Ольга: Для мене викликом став вибір – залишити здобуту професію й робоче місце з хорошою зарплатою й поїхати на біблійне навчання за кордон, бо тоді ще не було біблійних закладів в Україні. Я поїхала здобувати духовну освіту в Норвегії, потім певний час працювала в офісі братства зі значно нижчою платнею, багато їздила, перекладала. Думаю, це стало для мене цінним досвідом, загартувало й підготувало до подальшого служіння.

Ну, і хвороба сина – то було справжнє випробування. У нас народився здоровий хлопчик, але в пологовому йому занесли інфекцію, яка стала руйнувати суглоби. Сину поставили діагноз: гострий гематологічний сепсис і остеомієліт. Нам це мало що говорило, але з вигляду та зі слів лікарів ми зрозуміли, що ситуація серйозна. Нас навіть готували до найгіршого, але щодня ми бачили Божу руку над нашим сином. На третій день лікарі з подивом констатували, що інфекції немає. Казали, що вони, напевно, вибрали правильне лікування, але ми знали, що це була Божья дія. Після цього ми пройшли через чотири операції, бо були пошкоджені суглоби. Нам траплялися чудові лікарі, професори, які свідчили, що бачать, як Господь їм допомагає в їхній праці.

Але й це випробування стало платформою для служіння. Тепер наша церква підтримує велику кількість сімей, які мають дітей з інвалідністю.

ЗА СЛОВОМ ТВОЇМ...

29 січня в Першій церкві ХВЄ м. Тернополя (вул. Квітова, 19) відбулася обласна жіноча конференція на тему: «Я ж Господня раба: нехай буде мені за словом Твоїм», в якій взяли участь 163 делегатки. Прекрасним співом служив хор місцевої церкви, а Василь Проць, новообраний пастор цієї громади, розпочав конференцію проповіддю в контексті теми.

Зокрема він зауважив, що навіть наближені до Ісуса люди не просто називали себе Його рабами, але й були ними. «Так і ми повинні не лише говорити, але й поводитися так, щоб наші діла засвідчували: ми – Божі раби. Варто щодня ставити запитання: а що я можу зробити в ім'я Господа?».

Вірш Оксани Гудзь про Марію в авторському виконанні прозвучав особливо доречно, адже саме роздуми про Марію лягли в основу всіх дійсних конференцій.

Відповідальна за відділ жіночого служіння в Тернопільській області Галина Терещенко наголосила на тому, що кожна

жінка, котра вірить Богові і довіряє Його словам, – блаженна. «Коли ми читаємо в Біблії Божі обітницї, мудро буде вірити їм!» – підкреслила вона. А ще висловила щиру вдячність сестрам за співпрацю впродовж багатьох років, за розуміння та молитовну спільність, оскільки передає свої обов'язки Аллі Тивонюк із Вишнівця. Тепер ця сестра відповідатиме за жіноче служіння в церкві Тернополі.

Спікерка конференції Людмила Бендус поділилася роздумами на тему: «Правила Марії». За основу свого викладу сестра Людмила взяла різдвяну історію з

Євангелія від Луки і зосередила увагу слухачів на житті, характері і поведінці матері Ісуса. Але спершу поставила перед учасницями конференції запитання, на яке кожна мала знайти відповідь особисто. Запитання прозвучало так: якби Ісус запланував зробити якусь важливу справу на землі, то чи обрав би Він для цього мене?

Ось декілька основних тез викладу:

– Марія, на відміну від пастухів, не злякалася ангела, але здивувалася його звістці. І ми, коли читаємо Біблію, теж можемо не все одразу розуміти й дивуватися – тоді потрібно йти до Бога за поясненням, як це зробила Марія;

– «Я ж Господня раба!» – це значить, що я готова визначати рамки свого життя Божим Словом і стати під Його владу;

– коли благочестива жінка живе за Божим Словом, Бог панує в її стосунках із чоловіком і знає, якою мовою говорити з ним;

– Божі принципи діють завжди;

– Божья любов не колективна, а індивідуальна;

– життя за Божим Словом – це життя споглядання Божих див;

– чим більше в серці Бога, тим легше вірити;

– Богові не потрібно підказувати, Він

знає, як нам допомогти.

Закінчив конференцію єпископ Віталій Яцок проповіддю на тему: «Добровільність у служінні Богові». Тези його викладу також стали для учасниць конференції цінними інсайтами:

– коли відкриття приходить від Бога – не бійся, однак над всяким відкриттям потрібно роздумувати;

– Бог завжди дивиться, чи є в серці людини місце для Нього;

– Бог цінує, коли людина добровільно віддає себе Йому;

– якщо дали згоду служити, не слід оглядатися;

– у служінні потрібно бути вірним Богові до кінця!

Слово, що проникає до серця, щира атмосфера, усмішки та квіти, теплі обійми і смачний обід – усе це про нашу конференцію. Подяка за неї Богові!

Оксана Гудзь.

ЛЕО ФРАНК: НАША КУЛЬТУРА СОРОМУ НЕ ДОЗВОЛЯЄ ЗІЗНАВАТИСЯ В СІМЕЙНИХ ПРОБЛЕМАХ

Лео Франк – відомий спікер, сімейний консультант, вчитель і доктор богослов'я. Уже більше десяти років він служить багатьом християнам у різних країнах світу, проводячи семінари на дошлюбну і сімейну тематику.

В інтерв'ю він розповідає про поширені сімейні проблеми і радить, що зробити, аби сім'ї були міцнішими.

Ви одружені вже 25 років і виховуєте з дружиною шестеро дітей. Розкажіть ваш головний секрет щасливого шлюбу.

– Я абсолютний противник такого мінімалізму на візирі «розкажіть про вашу найулюбленішу книгу». Так само і з шлюбом – тут не існує якогось одного секрету. Але якщо виокремити один великий блок, який робить сім'ї щасливими, то я б назвав його «Задоволення специфічних потреб чоловіка і дружини».

Чоловік має знати, чого потребує його дружина, і регулярно задовольняти ці потреби. І так само дружина. Це один із величезних ключів, які роблять сім'ї щасливими.

– Чи є взагалі поняття чоловічих та жіночих обов'язків у сім'ї чи шлюбі?

– У стосунках чоловіка і дружини є ролі. Згідно з Біблією, чоловік – це лідер, жінка – помічниця. Як вони розподіляють обов'язки – їхня справа, але важливо, щоб їхні ролі залишилися біблійними, і кожен знав їх.

Чоловік має розуміти, що він – лідер, голова дружини. Але він не бос, і над ним теж є голова – Ісус Христос. Якщо ця біблійна субординація дотримується, сім'я матиме благословення.

– У деяких церковних культурах існує думка, що коли жінка виходить заміж, вона має сидіти вдома і піклуватися про сім'ю. Це правило чи можливі винятки?

– Поки немає дітей, абсолютно нормально, якщо і чоловік, і дружина працюють. Тому що лін – наша найголовніша біда.

Інша ситуація, коли з'являються діти. Ніхто не може замінити дитині маму – ні тато, ні бабуся, ні дитячий садок. Нехристиянський соціолог, топ-експерт Ерік Еріксон у своєму знаменитому дослідженні говорить, що протягом першого року мама – найважливіша людина у житті дитини.

І тому ми з дружиною старалися, щоб поки діти були немовлятами, вона завжди була вдома. Так, звичайно, це менший дохід і не надто розкішне життя, але для нас це було важливо. Це наш шлях.

Хтось обрав інший шлях, і це нормально. Недавно ми з дружиною говорили з однією сім'єю, в якій багато дітей, і всі віруючі, хоча обоє батьків працювали. Але знаю сім'ї, де мама сиділа вдома, а з дітьми проблеми. Тому немає якихось правил.

– Буває, у подружжі жінка має більш лідерський характер. Як шукати баланс між тим, щоб мотивувати чоловіка і вирішувати за нього?

– Кожна сім'я – це окрема країна. Насправді, звичайно, всі розуміють, хто вдома лідер.

Я проводив сімейні семінари в Сибіру, а там величезне п'янство і проблеми з наркотиками. Причиною цього, як мені розповіли, є наявність «генералів у спідницях». Чоловік на роботі може бути крутим, його називають по батькові, а коли приходить додому, то не має ніякого права голосу. І тому іде до друзів, наливає горілку і перше запитання, яке він їм ставить, – це: «Ти мене поважаєш?». Тому що вдома його ніхто не поважає.

Дружини, які думають, що виграють, якщо покажуть, що чоловік – тютій, а командує всім вона, – помиляються. Врешті-решт, нещасними будуть обоє. Але якщо дружина все-таки поставити чоловіка

Лео Франк

на лідерську позицію, покаже, що разом вони – команда, якщо навчитися сама і навчитись дітей поважати тата, у підсумку виграють усі.

– Легше поважати чоловіка, який любить Господа. Але як коритися такому, який не підкоряється Слову Божому? І навпаки: як любити дружину, якщо вона сварлива й непокірна?

– Біблія говорить, щоб чоловік любив свою дружину, а не дружину з ідеальним характером. Жінка так само повинна бути покірною своєму чоловікові, не лише віруючому. Тут питання релігії не відіграє ролі.

Тому коли люди приходять і жаліються, потрібно нагадувати: це ти вибрав/вибрала, а не я чий пастор. І тому твоє завдання – любити його/її.

Я дуже часто говорю на своїх сімейних семінарах наступну тезу: єдина людина, яку ти можеш змінити, – це ти сам. Я не можу змінити свою дружину чи дітей. Себе – можу, і тому зміни завжди починаються з себе.

У дружини поганий характер – міняйся сам. Твій чоловік невірний чи це щось – повинна змінюватися ти. Хоча, звичайно, ми можемо шукати собі виправдання.

– Буває, молоді люди одружуються і мають рожеві очікування, що все в них буде без проблем. Але проблеми виникають у всіх сім'ях і на різних етапах сімейного життя. Які найпоширеніші з них ви б виокремили?

– Сказати, що є лише якась одна проблема, – складно, але є основні блоки. Один із них – недостатня відокремленість від батьків. Деякі свекрухи і тещі постійно «влязати» і не дають парі відокремитися повністю.

Другий проблемний блок – це фінанси. Хочемо ми цього чи ні, але фінанси відіграють величезну роль.

Третій блок, про який, на жаль, у нас практично нічого не говорять, – це секс. Я не душеопікун-практик, бо мені просто не вистачає для цього часу. Але професійні душеопікуни, яким я викладав, в основному говорять, що 80% сімейних проблем починаються з ліжка.

Ці блоки плюс рольовий конфлікт та спроби поєднати реалізацію в сім'ї, церкві і на роботі – це величезний конфліктний потенціал.

– Ви не займаєтесь душеопікою, тобто ви не консультуєте сімейні пари?

– Консультую в крайньому випадку, бо розумію, що душеопіка – це не просто одна розмова, де ми помолилися і все добре. Це процес, який потребує часу і якому треба вчитися.

Є правило «10 тисяч годин»: якщо хочеш бути топ-експертом в чомусь, ти повинен витратити 10 тисяч годин для безперервного навчання і практики. І тому неможливо бути топ-експертом всюди.

Щоб допомогти людям, краще відправити їх до того, хто це робить постійно, має час щотижня зустрічатися з ними, давати домашні завдання, перевіряти і т. д.

– Чи є якісь загальні поради для вирішення сімейних проблем? Чи вони вирішуються лише з душеопікуном або наставником?

– На жаль, у наших церквах немає інституту душеопікунства. У нас кожен пастор – автоматично душеопікун, хоча у нього може й не бути цього особливого дару.

Та що там казати – часом у пасторів нема навіть поняття про проблеми сімейної сфери, а також елементарного уявлення про анатомію чоловіка і жінки. І, бувало, парам давали такі поради, які йдуть врозріз із медициною. Але люди вважають, що якщо він керівник церкви, то, відповідно, він те-пер експерт у всьому.

У церквах необхідно знайти людей з даром душеопікунства, щоб вони займалися своєю справою і були на своєму місці. Бо зазвичай ми просто даємо якісь загальні поради. Добре, якщо це допомагає. Але що, коли ні? Люди можуть прийти один раз, не отримати необхідної допомоги, а потім просто розчаруватися.

Тим парам, які справді впали в проблему, я радив би вчитися, запитувати, читати. Дуже допомагають книги! Моя дружина може засвідчити: я став кращим батьком тільки тому, що почав читати книги про батьківство і виховання дітей.

Багато людей можуть говорити, що в них не було хорошого прикладу, у церквах цьому не навчають, семінарів нема тощо. Але книг сьогодні – безліч, тому читайте!

– Тоді порадьте книги для побудови здорових стосунків у шлюбі і виховання дітей.

– Для стосунків у шлюбі є три фундаментальні книги-класики, які повинен прочитати кожен. Проводячи дошлюбні підготовки в нашій церкві, ми з дружиною обов'язково даємо завдання прочитати «П'ять мов любові» Гері Чепмена, «Його потреби, її потреби» Вілларада Ф. Харлі-молодшого і «Любов і повагу» доктора Емерсона Еггеріха.

Стосовно виховання дітей є класна книга «Успішні батьки» Нормана Райта, багато книг на цю тематику написав Джеймс Добсон. Той, хто шукає, той знайде.

– Якщо конфлікт все-таки стався, є моменти, коли це можна вирішити між собою. Але буває, він стає затяжним, глибоким і болючим. Коли, на вашу думку, варто звертатися за допомогою до пастора чи до когось збоку?

– На дошлюбній підготовці ми радимо парам не затягувати з конфліктами. Звичайно, щоразу бігти й розповідати всім про свої проблеми – неправильно.

Але якщо конфлікт затягується або проблема повторюється вже вкотре, шукати допомоги треба якомога швидше.

На жаль, у нашому слов'янському світі існує культура сорому. Нам дуже важливо показати назовні гарну картинку, як у нас все класно. І дуже соромно сказати комусь, що є проблеми.

А потім люди приходять і хочуть, щоб ти за годину (більше часу в них нема) з ними помолився, поговорив – і все вирішилося, ніби після слів «абра-кадабра». Але якщо ця проблема тривала роками, так не буває.

Тому не затягуйте. Якщо проблема повторюється раз за разом, значить, необхідно шукати допомоги. Якщо пастор кваліфікований – алілуй!

– Чи варто мовчати, якщо конфлікти призводять до насильства у сім'ї? Печальна статистика свідчить, що це трапляється навіть серед християн. Що ви думаєте про центри допомоги для постраждалих від насильства?

– Я особисто говорю на своїх консультаціях, що якщо в сім'ї відбулося насильство, то межа вже перейдена, і тому потрібно шукати допомоги. Не варто просто терпіти і говорити собі, що нічого з цим не зробиш.

Звичайно, тут ще й наша культура сорому не дозволяє про це говорити. На жаль, знаю випадки, коли з цим ішли до керівників церкви, а ті радили мовчати, і насильство продовжувалося. Якщо було фізичне, сексуальне чи ще якесь насильство, потрібно викликати поліцію або звертатися в такі центри.

– Чи є шанс, що такий шлюб буде врятований?

– Кевін Леман, знаменитий психолог та експерт із питань сім'ї, говорить, що насильство в шлюбі супроводжується «феноменом зебри». Той, хто вчинив насильство, сьогодні «чорний», завтра – «біленький», а післязавтра, на жаль, знову «чорний».

Звичайно, ми віримо, що Бог може змінювати людину, якщо вона хоче цього. Але я особисто часто бачив цей феномен зебри: притиснули – людина пухнаста і згодна на все. Тільки щось трапилося – насильство повторюється. І тому, відверто кажучи, я не впевнений...

– Яка роль церкви, на вашу думку, у формуванні правильного підходу до сімейних стосунків? Що пастор або ж керівники сімейного служіння можуть зробити для покращення стосунків у сім'ях?

– Церква має зробити все можливе. Наприклад, у нас сім років тому офіційно запровадили обов'язкове дошлюбне консультування. Ми інвестуємо всього шість годин, викладаючи шість тем, але помітили, наскільки стабільнішими стали сім'ї.

Буває, люди думають, що все важливе їм скажуть на весільній проповіді, але насправді в той момент ніхто нічого не сприймає. Розмовляти, ставити запитання потрібно в спокійній обстановці.

Церква повинна зміцнювати сім'ї, але формувати нормальне поняття здорової сім'ї у молодого покоління – це насамперед завдання і обов'язок батьків. Саме тому церква і батьки повинні працювати в цьому спільно.

– Але ж буває, що пара «зі світу» і не має віруючих батьків. Що робити в такому випадку?

– Іноді невірні батьки – кращий приклад для своїх дітей, ніж віруючі. Ми ж усі – дорослі люди і розуміємо, що в християнських сім'ях далеко не завжди ідеальне виховання.

Але церква повинна робити все для того, щоб у нас були саме такі сім'ї. Щоб люди зі світу рівнялися на нас, а не ми – на них. Тому, на мій погляд, у церкві має бути якісне консультування, семінари. Підняти якість роботи з сім'ями – це церква і може, і повинна робити.

Марія Костюкевич.

ІА «Світогляд». (Друкується зі скороченнями).

ВПЕРШЕ В ІСТОРІЇ АФГАНІСТАН СТАВ НАЙНЕБЕЗПЕЧНІШИМ МІСЦЕМ ДЛЯ ХРИСТІЯН

Афганістан замінив Північну Корею як «найнебезпечніше місце на планеті, щоб бути християнином» у списку 2022 World Watch List від Open Doors USA. Про це повідомляє christianpost.

Генеральний директор Open Doors Девід Каррі сказав, що його організація, яка відстежує переслідування у більш ніж 60 країнах, бере до уваги «консенсус експертів на місцях про те, що відбувається у світі з християнами, які стають

мішенню просто за свою віру». Він пояснив, що «Північна Корея не стала кращею», скоріше «Афганістан став гіршим».

Рейтинг складено через кілька місяців після того, як ісламський радикальний повстанський рух «Талібан» повернув собі

контроль над країною Центральної Азії, коли Сполучені Штати припинили свою військову присутність.

Каррі поділився історією молодого афганської жінки, яка «рятувала своє життя і ховалася» після того, як таліби встановили контроль над країною. Ця жінка опинилася в особливій небезпеці, бо вона і жінка, і християнка.

«Кілька років тому прийшли таліби й забрали мого батька, бо він був

християнином. Вони катували його кілька місяців, а потім убили. За кілька місяців зник і мій брат, і ми ніколи більше не чули про нього», – розповіла жінка.

Правозахисник стверджує, що захоплення Афганістану талібами призвело до глобального зростання ісламського екстремізму, що виходить за межі країни.

«У вересні, незабаром після захоплення влади, список з іменами християн якийсь чином потрапив до рук талібів... І на

людей зі списку почалося полювання».

Талібан у своїй інтерпретації ісламу вважає християн зрадниками, ворогами держави, ворогами племені та громади. Вони невірні ісламу, а покарання за це – смерть.

Крім Афганістану та Північної Кореї, Сомалі, Лівія, Ємен, Еритрея, Нігерія, Пакистан, Іран та Індія завершують десятку «країн, де найважче слідувати за Ісусом».

ДЕ ТВОЇ ВОЛИ? ВАЖКА ПРАВДА

Після повернення з гори Хорив пророк Ілля пішов шукати того, кого Бог вибрав як продовжувача його пророчого служіння. «І пішов він ізвідти, і знайшов Єлисея, Шафатового сина, а він оре. Дванадцять запрягів перед ним, а він при дванадцятому. І підійшов до нього Ілля та й кинув йому свого плаща» (1 Цар. 19:19).

Пророк Ілля кинув плаща, який був зовнішньою ознакою вияву сили Божої. І цим дав зрозуміти, що закликає Єлисея стати його учнем, послідовником, тим хто має перейняти духовну силу для служіння Богові. Єлисей був вихованим в сім'ї, яка шанувала та боялася Бога. І без вагань прийняв цей поклик. Розумів, що служіння Богові – це повна посвята та самовіддача. Тому перше, що йому спало на думку, – попроситися з батьками та залишити все в минулому. «І позоставив той волів, та й побіг за Іллею й сказав: «Нехай поцілую я батька свого та свою матір, та й піду за тобою!». А той відказав йому: «Іди, але вернися, бо що я зробив тобі?». І вернувся він від нього, і взяв запряга волів та й приніс його в жертву, а ярмами волів зварив його м'ясо, і дав народові, а ті їли. І він устав, і пішов за Іллею, та й служив йому» (1 Цар. 19:19-21).

Уже три роки не було дощу... І ось за молитвою Іллі відкрились небесні джерела й пішов дощ. Народ повертався до звичного ритму життя – сіяння та жив. Очевидно родина Єлисея була не з бідних. Він працював за однією з дванадцяти пар волів, коли прийшов Ілля. Після цієї зустрічі Єлисей зарізав волів та приніс їх у жертву. Мати волів – означало мати перспективу. Єлисей показав, що його життя знає за цього часу докорінних змін і його майбутнє залежить уже не від волів, а від Того, Кому він приніс їх у жертву. Він залишив засоби виробництва, волів, земельний наділ і, попрощавшись із батьками, пішов служити Іллі, бо розумів, що в цьому полягає на той час його служіння Богові.

Крок назустріч – запорука успіху

Єлсей завжди вів побожно життя. Навряд чи він сподівався, що Бог покличе його до такого важливого служіння, але мріяв про велику силу Божу завжди. Після зустрічі з Іллею він мав пройти випробування на готовність повної посвяти. Тому Ілля сказав: «Іди, але вернися, бо що я зробив тобі?». Тим самим наголосивши, що питання вже вирішено, і не хтось інший, а саме він, Єлсей, повинен стати пророком Божим.

У цьому було Боже бажання, Його провидіння. Єлисей повертається до батьків, які навчили його любити Бога, не для того, щоб вирішувати чи погоджувати питання з ними, а щоб попроситися, отримавши їх благословення. Він не вгавав в правильності рішення повністю посвятити себе

справи Божій. Не раз із батьком розмовляв про те, як поведистися, коли Бог покличе. І ось пророк Іллія прийшов – у час, коли люди зайняті працею на землі і молодий Елісей вкрай потрібний сім'ї. Інколи саме в таких важливий для нас час Бог приходить і кличе на служіння, щоб випробувати нашу рішучість та готовність посвятити себе Йому. Наш крок назустріч Йому в такий момент – запорука успіху та вірності.

Зреагуй правильно

Люди по-різному реагували на поклики Бога завжди. В Євангелії описується один із таких випадків: «І сталося, як дорогою йшли, сказав був до Нього один: «Я піду за Тобою, хоч би куди ти пішов». Ісус же йому відказав: «Мають нори лисиці, а гнізда – небесні пташки, Син же Людський не має ніде й голови прихилити!». І промовив до другого Він: «Іди за Мною». А той відказав: «Дозволь мені перше піти, і батька свого поховати». Він же йому відказав: «Зостав мертвим ховати мерців своїх. А ти йди та звищай Царство Боже». А інший сказав був: «Господи, я піду за Тобою, та дозволь мені перш попрощатись із своїми домашніми». Ісус же промовив до нього: «Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирється, не надіється до Божого Царства!» (Лк. 9: 57-62).

Перший чоловік був упевнений у своїй готовності йти за Ісусом, але він помилявся. Це були лише слова. Не може йти за Ісусом той, хто спершу не дав Йому місця у своєму серці, домі, житті.

У двох інших випадках бачимо людей, які нібито готові бути послідовниками, але ніяк не могли розпрощатися

із минулим. Один із них хоче спершу «поховати батька». І це якийсь незначений час. Він не може покинути батька, бо його слід слухати, з його рішеннями, навіть якщо вони суперечать інтересам Бога, слід погоджуватись, про нього потрібно турбуватись, опікуватись. І так – аж до смерті. Але коли вона прийде? Лише Бог знає. Чоловік не задумується над тим, що батько може пережити і його.

Інший, слухаючи цю розмову, проявляє більше рішучість. І каже, що лише біду поприрати за рідною. Проте Ісус бачив справжні причини поведінки цих людей. На перший погляд, вони мали добрі наміри, та за ними насправді ховалися нерішучість, вагання, сумніви та небажання порвати з минулим остаточно і назавжди. Тому Він не погоджується із спробами повернутися в минуле, з'ясувати та вирішувати з кимсь, чи йти за Ним. Він чекає готовності, яку проявили на Його заклик: «Йди за мною!» Петро, Матвій, інші люди.

Запрошені, та чи вибрані?

У притчі про багату вечерю ми знову зустрічаємося з волами, які є для когось «перспективним» майбутнім, але повинні стати минулим, з яким потрібно порвати, якщо вони стають каменем спотикання.

«Він же промовив до нього: «Один чоловік спорядив був велику вечерю, і запросив багатьох. І послав він свого раба часу вечери сказати запрошеним: «Ідіть, бо вже все наготовано». І зараз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: «Поле купив я, і маю потребу піти та оглянути його. Прошу тебе, вибач мені!». І знов інший сказав: «Я купив собі п'ять пар волів і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені!». І знов інший сказав: «Одружився ось я, і через те я не можу прийти». І вернувся той раб і панові своєму про все розповів. Розгнівався господар тоді...» (Лк. 14:16-21). І сказав: «... жоден із запрошених мужів тих не покуштує моєї вечері. Бо багато покликаних, та вибраних мало!» (Лк. 14:24).

Виникає запитання: а що, коли ти одночасно купив поле, придбав волів та одружився? Невже цим ти втратив всяку можливість послужити Богові, невідомо, чи ситуація вкрай безнадійна? Звичайно, ні.

Бог говорить про існування такої шкали особистих цінностей, в якій не бажання догодити батькам та рідним і не воли, а Він та служіння Йому повинні бути на чільному місці.

Коли волам буде відведено належне місце, тоді й запрошені стануть вибраними.

L.K.

Часом люди, втомлені війною та очікуванням прийдешніх жахити, задаються питанням, а може, краще забути про це, вдати ніби нічого не сталося? Дехто ж іде далі, починаючи шукати якогось виправдання діям північного агресора, дехто навіть доходить до того, що починає вважати їх ледь не своїми. Але якщо міркувати так, тоді цілком логічно треба визнати, що не існує десятків тисяч загиблих українських громадян, десятків тисяч сиріт, мільйонів зламаних людських долі.

От просто цікаво, куди такі «роzumники» намагаються подіти всіх цих людей? Але навряд чи вони задаються такими питаннями, адже якби задавались, то не намагалися би втекти від правди.

А правда полягає в тому, що Україна зазнала з боку північного сусіда агресії і потерпає від неї вже восьмий рік. І питається, чому багатьом українським громадянам так важко визнати цей факт? Що, бракує доказів присутності російських військ? Ясна річ, ні. Тоді що заважає визнати свою країну жертвою цієї агресії?

Причин для цього багато, але доволі поширена полягає в тому, що люди не хочуть визнавати правди. Адже в багатьох із них є рідня по той бік кордону, і вони не хочуть визнавати, що мільйони їх серцю людя – громадяни країни, яка хоче знищити твою державність, твій дім. Що ці люди своїми податками спонсорують державу-агресора, а багато хто з них прямо підтримує злочинну зовнішню політику цієї країни.

Як таке взагалі може бути? Вони ж хочуть нас знищити! Як із цим жити? З подібними питаннями свого часу доводилося зіткнутися багатьом українським громадянам, а у світі останніх років — і громадянам Казахстану.

Як таке може бути? Життя свідчить, що люди під впливом пропаганди і жаги імперської величі чи просто наживи здатні коїти мерзенні речі, вже не кажучи про те, щоб просто схвалювати їх.

А як із цим жити? Визнати для себе правду в тому, що дорогі, милі серцю люди страшенно заблукали (утім, подібної думки вони

Михайло Лукін.

ЩАСЛИВЕ ВАШЕ ЖИТТЯ ЧИ НІ – ВИ ОБИРАЄТЕ САМІ

- Подивіться на мене, на мою усмішку. Вона справжня. Я постійно усміхаюся, тому що я щаслива людина: у мене є дружина, діти, сім'я, друзі.
- Багато людей думають, що я не можу жити нормальним життям, тому що в мене немає ні рук, ні ніг. Я міг би повірити в це і відмовитися від спроб. Я міг залишатися вдома і чекати, поки інші подбають про мене. Натомість я вибираю вірити, що можу все. Мій вибір – бути щасливим. Я щасливий, бо завжди вдячний.
- Не відмовляйтеся від себе. Не відмовляйтеся від Бога. Не відмовляйтеся від любові.
- Люди завжди нарікають, що вони не можуть зробити це і те. Якщо ми зосереджуємося на речах, яких у нас немає, це не змінює обставин. Правда полягає в тому, що ми повинні зосередитися на тому, що в нас є, і використати це якнайкраще.
- Я буду пробувати знову і знову, тому що в момент, коли я здаюся, я зазнаю невдачі.
- Коли ти не можеш побачити диво, ти можеш стати дивом для когось іншого.

- Якщо Бог може людину без рук й ніг зробити Своїми руками й ногами, то Він, безумовно, кличе будь-яке охоче серце.
- Ви можете або злитися за те, чого у вас немає, або дякувати за те, що у вас є. Зробіть все, що у ваших силах, а все інше зробіть Бог.
- Не важлива невдача, важливо, як її подолати.
- Ми всі починаємо з нуля, з початку. Не здавайтесь.
- Найбільша винагорода приходить, коли ти віддаєш себе.
- Божа любов настільки реальна, що Він створив вас, щоб довести це.
- Якщо ти не вмієш бути щасливим, коли ти самотній, ти не будеш щасливим і у шлюбі.
- Щасливе ваше життя чи ні, ви обираєте самі.
- Життя варте того, щоб його жити, коли ти знаходиш ціль.
- Те, що я не розумію Божих планів, не означає, що Він не зі мною.

Нік Вуйчич.

ДОВІРЯТИ СЕРЕД РОЗЧАРУВАНЬ

Одна з ознак останніх днів згідно з описом Христа – багато хто буде розчарований і відвернеться від віри. Про це йдеться в Євангелії від Матвія 24:10: «І багато хто в той час спокусяться, і видаватиме один одного будучи, і один одного будучи ненавидіти».

Тому нам треба вчитися довіряти Богові навіть у ті моменти, коли розчарування намагається тобою заволіти.

Що ж таке розчарування?

Це певне відчуття гіркоти, втрати життєвих сил, невдоволення або ж апатії в мить, коли те, на що ти очікував, не здійснилося, коли той, на кого ти надіявся, виявився не тим, підвів тебе. Іноді розчарування приводить до усамітнення, агресії, нарікання, пошуків винного. Але найвищий ступінь – відчуття розчарування в Бозі. Зазвичай усі розчарування ведуть до цього, тому що за всіма життєвими обставинами стоїть Бог.

Коли люди нарікали на Мойсея, він відповів: «Ви не на нас нарікаєте, бо хто такі люди... Ви нарікаєте на Бога».

Розчарування в Бозі

Ми розчаруємося в Бозі, коли не отримуємо відповідей на свої молитви. Ти можеш молитися й бачити, як життя інших налагоджується, а твої молитви ще без відповіді. Дехто бореться з певними прогріхами і не може їх подолати. Руки опускаються...

Може, ти пішов за Богом, маючи певні очікування, але вони не виправдалися. І тоді підкралося те неприємне відчуття розчарування, коли хочеться просто усунути від усього. Можливо, цього ніхто не бачить, бо ти, приходячи в церкву, співаєш з усіма і молишся. Але Бог знає, що відбувається у твоєму серці.

Пригадує Асафів – 72-й – псалом? Це, як на мене, один із найвідвертіших текстів, який характеризує внутрішню кризу. Автор щиро розповідає, що в його житті настав момент, коли він мало не похитнувся, бо його розуміння Бога стикнулося з реаліями життя. Він не міг скласти всі шматочки в єдине ціле: він бачив, що нечестиві розкошують і чинять беззаконня, а на них немає жодного суду. І ставить собі запитання: «Можливо, намарно «очистив я серце своє, і в невинності вимив руки свої». Може, намарно шукаю Господа кожен день. Може, шлях трохи розширився...»

Але все стає на своє місце, коли ти приходиш у Божу святиню. Ти починаєш по-іншому дивитися на ситуацію. Можливо, не все розумієш, але в серці щонайменше настає спокій.

Розчаруватися – значить відвернутися

Я зауважив певну закономірність: ми відвертаємося від того, у чому розчаруємося. І знаєте, що найстрашніше в цьому? Люди, які розчаровуються в Бозі, не йдуть із церкви. Вони просто перестають із повною посвятою ставитися до духовного життя:

до молитви, до Слова, зібрань, служінь, церкви. Такі люди, перебуваючи в стані розчарування, не можуть щиро славити Бога. Ми не можемо одночасно переживати гіркоту й захоплення Богом. Одне обов'язково виштовхне з серця інше.

Тому перебувати в стані розчарування небезпечно. Це спинає й спустошує духовне життя. Наприклад, якщо молитва не відіграла у твоєму житті тієї ролі, якої ти очікував, вона стає нерегулярною, бідною й поверхневою. Так само з Писанням і всім іншим – усе це стає незначним, тому що в серці змінилося ставлення до цього.

Причина розчарування

Після смерті Христа учні розчарувалися. Вони очікували зовсім іншого. Двоє учнів, які йшли в Еммаус, говорили про це так: «А ми сподівались були, що Це Той, що має Ізраїля визволити...» (Лк. 24:21). Тому вони залишили Єрусалим – місце, де спілкувалися з Ісусом і плекали свої надії. Несправджені надії – от що вело їх до Еммауса. Але Ісус зустрів їх на цьому шляху, бо саме в цьому Добра Новина: Господь знаходить нас у наших розчаруваннях, щоб воскресити надію, віру й повернути до спільності з Ним.

Якщо говорити про несправджені надії – то це зазвичай хибні очікування, коли люди сподіваються, що станеться те, що статися не повинно. Учні очікували, що Ісус скине владу Риму, сяде на престолі Давида, а вони – десь поруч із Ним, і все стане добре. Але цього не могло статися, бо Ісус ніколи не мав наміру царювати в Єрусалимі. Він хотів царювати в людських серцях.

І Він не намагається виправдати людських сподівань, якимось реабілітуватися перед ними. Бог не намагається будувати рай на землі. І не завжди все буде добре в нашому житті: хтось не отримає зцілення, хтось втратить своїх близьких, хтось зіткнеться з банкрутством і фінансовими проблемами. Але Ісусу дуже важливо, що у твоєму серці. Він хоче там перебувати й бути там Богом, Якому поклоняються.

Конфлікт інтересів

Розчарування приходить тоді, коли виникає конфлікт між інтересами людини і Божими планами щодо її життя. Я очікую, що Бог даватиме мені те, що я прошу, а в Нього – зовсім інші інтереси. І нам на добро Він іноді руйнує наші сподівання, наші

плани, досягаючи Своїх.

Смерть Ісуса на хресті Його учні сприйняли як поразку, сором, тоді як насправді це була велика перемога – спасіння мільйонів людей. Людські очікування були примітивні – просто царювати на певному клаптику землі в певному поколінні. Але в Божих планах було побудувати Царство навіки, у всьому всесвіті.

Як часто Бог досягає чогось набагато глибшого й важливішого, ніж мені хотілося б. Авраам просто хотів сина, а Богові був потрібен батько віри для всіх народів і на всі часи. І Бог досяг Своєї мети.

Невчасні відповіді

Чи було у вас таке, що Бог не відповідав вам у той час, коли ви очікували? Хіба немає у вашому житті ситуації, на які Бог мав би відповісти ще вчора чи торік? А Він не відповідає досі... У житті Марти й Марії такі ситуації були.

Їх брат Лазар хворів, а Ісус зволював? На скільки днів спізнився Ісус? Якщо ви уважно читаете Біблію, то знаєте, що на чотири, але якщо ви правильно розумієте її, то впевнені – Він не спізнився. Ісус прийшов вчасно, бо Він ніколи не спізнюється, Він приходить у найскладнішу ситуацію як Володар. Марта й Марія вибігають назустріч Йому: «От якби Ти був тут...» Але Бог не робить так, як ми Йому пояснюємо, і Його не бентежить, що до гробу привалений камінь. Він знає, чому зволює й чого цим добивається, і все в нашому житті Він може обернути на благо.

Відсутність віри

Своїм учням Ісус розповідав, що має постраждати, але вони не розуміли Його, тому й не вірили. Так само й бути на зібранні – не означає чути голос Святого Духа. Чи говорив Бог до твого серця? Чи зміцніла твоя віра? Чи спонукало це тебе до певних змін? На ці питання людині, яка каже, що їй сподобалося зібрання, буває важко відповісти. Але завдання зібрань – не просто нам подобатися, а змінювати нас, формувати віру.

Я думаю: а що, як я схожий на тих учнів і також неухважно слухаю Бога, Який промовляє в моє серце? І зрештою приходжу до критичних моментів свого життя, не маючи віри... І саме це призводить до того, що я починаю розчаровуватися.

Якщо ми не перебуваємо в Бозі, не шукаємо глибокого, живого слова від Нього, то можемо виявитися людьми, в яких у критичний момент не виявиться віри. І саме це стає причиною того, що Божі обітниці не спрацьовують. Тому будьмо пильними щодо свого духовного життя. Будьмо пильними, коли слухаємо чи читаємо Слово Боже. Просімо в Бога промовляти до нас, змінювати наше життя. Віра приходить не просто тоді, коли ми читаємо Біблію чи регулярно відвідуємо зібрання, а тоді, коли ми щоденно йдемо за Ісусом, коли ми уважні до Нього й дозволяємо Йому робити щось у наших серцях.

Світ непередбачуваний, і ми не знаємо, що нас чекає завтра, але дуже не хочеться, щоб день завтрашній застав нас зненацька через нашу низькопробну віру. Хочеться, щоб ми були людьми віри, людьми молитви, тими, хто глибоко знає свого Бога.

Дочекатися ранку третього дня

Чому Ісус після Свого воскресіння змушений був збирати учнів знову? Бо вони не дочекалися ранку третього дня. Я впевнений, що Бог чує наші молитви й прохання до Нього і щось робить для нас. Але ми не бачимо й не знаємо цього, тому потрібна вірою й довготерпінням усадовувати обітниці, щоб побачити славу Божу, коли у твоєму житті настане ранок третього дня.

Івана Хрестителя Ісус назвав найбільшим із народжених жінками – він зумів побачити в Ісусі Месію й сповістити людям про це. Але через певний час, перебуваючи у в'язниці, він посилав своїх учнів до Христа із запитанням: «Чи Ти Той, чи чекають на тебе інші?» Ось що попросив сказати йому Ісус: «Сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, і чуять глухі, і померлі встають, а вбогим зв'язується Добра Новина... І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!».

Коли почуття розчарування приходить у твоє життя, не бійся, як Іван, поставити Ісусові пряме запитання. Він обов'язково відповість. Але продовжуй іти за Ним, навіть якщо тобі не все зрозуміло. Навіть якщо тобі не все подобається. Він з нами у всі дні – аж до закінчення віку. Не тільки в неділю чи у свято, а завжди: і тоді, коли важко, і коли розчарування підступає. Я думаю, що Ісус найбільше прославляється тоді, коли ти славив Його в найскладніших обставинах, як це робили Павло й Сила з колодами на ногах. Тому що тоді ми керуємося любов'ю (див. 1 Кор. 13:4-13).

А найбільша між ними – любов

Коли впала твоя надія, коли віра не спрацьовує, то залишається любов, яка проведе через найтемніші часи. Твоя любов до Бога, яка випливає з тісних стосунків із Ним, триматиме тебе, бо вона більша і від надії, і від віри.

Тому «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою» (Мт. 22:37). І тоді буде легко проказати слова молитви, якою молився Христос: «Господи, хай буде воля Твоя!». Це та молитва, під час якої на серці водночас дуже важко й неймовірно приємно.

Чи потрібен тобі Ісус, Який не виправдав твоїх очікувань? Чи потрібен тобі Господь, Який не зробив того, чого ти хотів? Чи будеш ти з Ним тільки тому, що любиш Його? Ця любов – основа нашої перемоги над розчаруваннями.

Ісус, зустрівшись із Петром, не запитав: «Чи сподобалося тобі те, через що ти пройшов? Чи пам'ятаєш ти мої проповіді?». Він запитав: «Чи любиш ти Мене? Якщо так – то життя продовжується... Тоді Я дам тобі завдання».

У складних життєвих ситуаціях, які ти, можливо, переживав у цю мить, Ісус дивиться тобі в очі й каже: «Чи любиш ти Мене?». Що ти скажеш Йому у відповідь?

Павло Федорук.

ХІБА ВИ НЕ ЗНАЄТЕ?

Апостол Павло у своїх посланнях до коринтян розкриває доктринальні істини про духовні дари, любов та святість. Вони не відчували браку в жодному дарі благодаті, та апостол говорить вражаючі слова: «Всюди чути, що між вами перелюб, і то такий перелюб, який і між поганями незнайний, – що хтось має за дружину собі дружину батькову. І ви завеличалися, а не засмутились радніш, щоб був вилучений з-поміж вас, хто цей учинок зробив» (1 Кор. 5:1-2). І далі каже: «... я писав вам не єднатися з тим, хто зветься братом, та є перелюбник, чи користолюбцець, чи ідолянин, чи злоріка, чи п'яниця, чи хижак, із таким навіть не їсти!.. Тож вилучіть лукавого з-поміж себе самих!» (1 Кор. 5:11-13).

«Відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!» (Лк. 23:34), – просив Ісус у найважчі моменти життя. Здавалося, з Його уст мали би злетіти прокляття в бік тих, чийми руками Він розп'ятий. Але ж ні... «Відпусти... бо не знають». Люди не пізнали в Ньому Бога, не зрозуміли, що Він – Спаситель, не сприйняли Його як Месію. Тому й прозвучало «відпусти їм».

У словах апостола Павла до коринтян простежуємо зовсім інший тон. Відносно тих, хто прогрішився, він закликає

поводитися адекватно: «з таким навіть не їсти», «вилучіть лукавого з-поміж себе». Чому така суворість і жорсткість? Свідомий гріх заслуговує саме такої реакції. Він обґрунтовує свою позицію неодноразовим повторенням риторичного запитання: «Хіба ви не знаєте?». Дійсно, хто, як не коринтяни, могли заявити про пізнання Бога. І при цьому – такі гріхи.

Апостол вказує на існуючі непорозуміння, суперечки, конфлікти, які не знаходять свого вирішення в межах громади, а виносяться на розсуд сторонніх: «Чи

посміє хто з вас, маючи справу до іншого, судитися в неправедних, а не в святих? Хіба ви не знаєте, що святий світ судитимуть? Коли ж будете ви світ судити, то чи ж ви негідні судити незначні справи? Хіба ви не знаєте, що ми будем судити ангелів, а не тільки життєве? А ви, коли маєте суд за життєве, то ставите судьями тих, хто нічого не значить у Церкві. Я на сором це вам говорю. Чи ж між вами немає ні одного мудрого, щоб він міг розсудити між братами своїми? Та брат судиться з братом, і то перед невірним! Тож уже для вас сором зовсім, що суди між собою ви маєте. Чому краще не терпите кривди? Чому краще не маєте шкоди? Але ви самі кривду чините та обдираєте, та ще братів» (1 Кор. 6:1-8).

Негоже повертатися до гріхів, які мали давним-давно залишитися в минулому, бо через них унеможливується вхід до Царства Небесного: «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадуть у Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі – Царства Божого не впадуть у них! І такими були дехто з вас, але

ви обмились, але освятились, але виправдалися Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога» (1 Кор. 6:9-11).

У попередньому розділі автор вказував на існування цих ганебних гріхів і на потребу в їх викоріненні, а тепер закликає коринтян критично оцінити самих себе, повторенням свого запитання підкреслюючи, що вони все-таки знають, що такі вчинки гріховні, і знають про наслідки, та однак чинять їх і далі.

«Хіба ви не знаєте, що ваші тіла – то члени Христові? Отож, узявши члени Христові, зроблю їх членами розпусниць? Зовсім ні! Хіба ви не знаєте, що той, хто злучується з розпусницею, стає одним тілом із нею? Бо каже: «Обидва ви будете тілом одним». А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним. Утікайте від розпусти. Усякий бо гріх, що його чинить людина, є поза тілом. А хто чинить розпусту, той грішить проти власного тіла» (1 Кор. 6:15-18).

Зверненнями в особливій формі Павло торкається найважливіших та першочергових питань, доктрин та істин, які повинен пам'ятати кожен християнин, – про високе покликання віруючої (святої) людини, майбутній суд над світом, долю

неправедних, суть бути Христовим тілом (церквою), наслідки споріднення з гріхом, потребу та необхідність єднатися з Богом.

Через низку запитань, які засвідчували, що коринтяни, знаючи та усвідомлюючи багато різних істин, фактично не рахувалися з ними, ігнорували та допускали легковажність у своїй поведінці, свавільно грішили, апостол змушував їх подивитися на себе самокритично, задуматися, чому вони чинять як безумці, володіючи знаннями про істину.

Розділ закінчується чи не найголовнішим запитанням та відповіддю на нього: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло – то храм Духа Святого, що живе в вас, Якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19-20).

Можливо, комусь із нас сьогодні потрібно зрозуміти або ж знову задуматися над тим, яка ціна була заплачена за наше спасіння, кому ми повинні належати тепер, яким є наше покликання і де сьогодні в нашому житті Господь.

Ігор Крошук.

ЩО РОБИТИ МАМІ, ЩОБ БУТИ ЩАСЛИВОЮ?

Піклуватися про здоров'я свого духа, душі і тіла! Цього навчались майже 900 жінок офлайн і майже 1000 – онлайн на конференції на Волині (відповідальна за жіноче служіння в області – Катерина Мацук) що відбулась 22 січня в Луцькій церкві «Спасіння» (де жіночим служінням опікується Микола Денисюк).

Про принципи та кроки до здоров'я душі та духа, до основ буття щасливою дівчиною, жінкою, мамою; про духовне материнство та материнство для дітей, котрі

народжені серцем, ділячись власним досвідом та відкриттями, розповідала Людмила Бендус, заступниця директорки департаменту жіночого служіння УЦХВС в першій частині зустрічі.

Далі конференція продовжилась викладом про жіноче здоров'я завідувачки поліклінічним відділенням перинатального центру, лікарки вищої категорії Надії Шурук.

Лунали свідчення багатодітних мам та відповіді на питання від учасниць заходу.

Продуктивний, корисний та надихаючий був час!

Переглянути запис конференції можна в YouTube на сторінці церкви «Спасіння» під назвою «Сестринська конференція «Щаслива мама» / 22.01.2022.

Олеся Банах.

НЕБЕЗПЕКА СУЧАСНОГО МУЗИЧНОГО ПОКЛОНІННЯ

«Якщо ви любите своїх дітей, слідкуйте за тим, що вони співають і слухають» – застерігає ірландський християнський композитор Kim Gemmi. В інтерв'ю для The Christian Post Kim Gemmi, який разом зі своєю дружиною написав такі славновісні гімни, як «Лиш у Христі», «Він тримає нас», скаржився на те, що сучасні пісні поклоніння все більше стають схожими на естрадну музику. А що розчаровує найбільше – це те, що пастори не слідкують за тим, які пісні лунають в їх церкві. Вони кажуть, що їхня справа – це проповідь, а музикою хай займаються інші.

Проте Біблія нас вчить не так: гімни повинні наповнювати своєю змістовністю та духовністю. У сучасних піснях поклоніння може бути гарна музика, а текст – поверхневий. Вони не містять духовного підтексту.

Пісні поклоніння та гімни – це не просто пісні із правильними теологічними словами та гарною мелодією; це пісні, що мають глибокий зміст. Наявність у пісні таких слів, як «Бог» або «Ісус», ще не робить її християнською.

«Ми повинні звернути на це увагу, – говорить Гетті. – Якщо ми цього не зробимо, що станеться з наступним поколінням, нашими дітьми, онуками? Подивіться на культуру навколо нас. Чому ми чекаємо? Треба щось робити. Ми повинні прагнути до того, щоб наші діти добре знали Святе Письмо та заглиблювалися в те, про що вони співають. І хоча

старі гімни здаються інколи молодим нудними, застарілими та нецікавими, усе ж потрібно бути обережними з

сучасною музикою, адже вони можуть привертати увагу своєю насиченістю, яскравістю, свіжістю, але відвертати від єднання з Богом».

Наприкінці інтерв'ю автор з Північної Ірландії додав, що не засуджує сучасне поклоніння в цілому, підкресливши, що є християни, які пишуть і випускають гарну і змістовну музику, але є пісні, яким «не слід довіряти» так само, як Біблії або старим гімнам. Інколи їх пишуть люди, які взагалі ніколи не знали Бога особисто або ніколи не розуміли Євангелія.

Будьте обережні, адже музика має великий вплив на наше життя. Думайте, про що співаєте ви та ваші діти.

8 ПРАВИЛ ПРИБОРКАННЯ ГНІВУ ВІД ГЕРІ ЧЕПМЕНА

Як ви справляєтесь з гнівом? Як у вашій родині дозволено виявляти гнів? Ви заохочуєте один одного розбиратися з цим почуттям чи емоційно закриваєтесь від нього?

Гері Чепмен усім молодим (та й не дуже) подружжям пропонує вісім важливих кроків, які суттєво допоможуть в роботі з гнівом та у розвитку терпіння.

Коли розвіюється ейфорія закоханості, ми виявляємо людську подібність один одного. Тож випадки, коли доводиться мати справу з гнівом коханої людини чи гніватись самому, стають буденністю. Проте від кожного з нас залежить, як ми будемо діяти у ситуаціях, які позбавляють терпіння. І ось кілька простих правил на допомогу.

Дозвольте кожному гніватись. Гнів закладений у нашій людській природі і не може бути повністю вилучений. Тож важливо допомагати близьким зрозуміти, що гніватись – це нормально.

Навчіться самі і навчіть інших розрізняти типи гніву.

Перший – праведний гнів. Він виникає, коли хтось учинив щось недобре проти вас або повіявся несправедливо. Другий – викривлений гнів, який ми відчуваємо, коли щось діється не так, як хочемо ми.

Не вибухайте!

Іншими словами – не висловлюйте гучних чи різких слів і не кривдьте нікого. Така поведінка лише погіршить ситуацію. Давня іудейська приказка повчає: «Глухак увесь свій гнів увиявляє, а мудрий назад його стримує» (Прип. 29:11).

Щоб дотримуватись цього правила, навчіть самі і навчіть своїх близьких брати тайм-аут, коли ви гніваєтесь. Уявіть, що ваш син чи донька кажуть: «Я гніваюся, мені потрібен тайм-аут». Це означає: «Я маю видихнути й охолонути, щоб спокійно говорити про це». Кожен у сім'ї має поважати право інших просити тайм-аут.

Беручи тайм-аут, **запитайте себе:** цей гнів праведний чи викривлений? Хтось справді повіявся зі мною несправедливо, а чи я просто не одержав того, що хотів? Якщо ви вважаєте, що ваш гнів праведний, то маєте бути готові, коли завершите тайм-аут, повернутися до цього питання і сказати: «Я гніваюся, тому що відчував, що ти повіявся/повелася зі мною несправедливо. Можна, я поясню, в який спосіб?». Якщо ж навпаки ви розумієте, що ваш гнів викривлений, то маєте бути готовими сказати: «Я розумію, що розгнівався лише тому, що все відбувалося не так, як я хотів. Можна, я поясню, чому гніваюся?».

Завжди будьте готові **вислухати** близьку людину, яка гнівається. Вона виявила терпіння, взявши тайм-аут, тому ви маєте виявити терпіння, уважно вислухавши, коли вона поділиться причинами, з яких розгнівалася. Не переривайте її, дайте їй висловити все, що вона думає і відчуває.

Проявіть розуміння. Ви можете сказати: «Здається, я розумію, що ти кажеш, і бачу, чому ти міг/могла розгніватися. Якби я був на твоєму місці, то, імовірно, теж відчув би гнів» (а так би і було!).

Спитайте дозволу поділитися своїми думками.

«Тепер я розумію, чому ти так гніваєшся. Дозволь мені висловити кілька думок з цього приводу?». Після цього ви можете спокійно пояснити, що мали на увазі, коли сказали чи зробили те, що спровокувало гнів у близької людини. А також запитайте: «Тепер ти розумієш, про що йшлося? Я не мав наміру образити тебе. Я тебе дуже люблю!». А якщо ви знаєте, що те, що ви сказали чи зробили, було недоречним чи несправедливим, обов'язково попросіть прощення і запитайте, що ви можете зробити, щоб це виправити.

Вашою метою завжди має бути **пошук рішення**, яке б допомогло поліпшити взаємини. Ці вісім правил вже допомогли багатьом сім'ям навчитися опановувати гнів у конструктивний спосіб.

Більше того, як батьки ми також відповідальні не лише за те, щоб самим навчитися опановувати свій гнів, але й навчити цього своїх дітей. Небагато соціальних навичок цінніші за вміння виявляти терпіння, відчувати гнів. Адже неприборканий почуття розколюють шлюби, травмують дітей та руйнують дружбу.

За матеріалами книги «Збудуй міцну сім'ю».

ЯК МИ ДИВИМОСЯ

Коли ми оцінюємо когось чи щось, чи ми впевнені, що бачимо все так, як є насправді?

У дев'ятому розділі Євангелія від Матвія читаємо цікаву історію. На митниці сидів митник. Дивлячись на нього, люди бачили запродавця, здирщика, негідника, що за гроші утискував братів зі свого народу, людину, варту лише презирства й осуду. А кого бачив Ісус?

Він бачив людину, яка без вагань покине все, почувши поклик Божого Сина: «Іди за мною». Людину, яка змучилася від свого життя настільки, що покинула все, щойно її покликав Ісус. Людину, серце якої не лише шукало істину, а й було готове прийняти її – незалежно від того, яку ціну треба буде заплатити. Врешті-решт, людину, яка стане апостолом

і залишить людству одне з чотирьох Євангелій.

Люди бачили митника і грішника, Ісус – майбутнього апостола. А дивилися вони на одного й того ж чоловіка. Люди вірили своїм очам, а Ісус знав думки людини і бачив її серце.

То чи впевнені ми, що бачимо все так, як є насправді, коли оцінюємо когось чи щось своїми фізичними очима?

Виявляється, очі можуть обманювати. Тому Біблія неодноразово закликає нас не робитися суддями, не поспішати судити ближнього, не виносити вердикти і вирoki. Тому не поспішаймо давати людям оцінку. Просто любимо їх. А оцінювати усіх, і нас у тому числі, буде Бог. Він – Серцезнавець. Він знає кожну нашу думку, бачить кожен порух серця, чує кожне прохання. Він знає нас краще, ніж знаємо ми себе самі. І це радісна звістка.

